

Sygn. akt I NSW 3887/20

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik (sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

w sprawie z protestu wyborczego D. P.
przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej
przy udziale Prokuratora Generalnego i Przewodniczącego Państwowej Komisji
Wyborczej
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 31 lipca 2020 r.

pozostawia protest bez dalszego biegu.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 16 lipca 2020 r. (data oddania w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego) D.P. wniósł protest przeciwko wyborowi A.D. na Prezydenta Rzeczypospolitej, zarzucając naruszenie art. 248 Kodeksu karnego. Wnoszący protest wskazał, że mimo iż w drugiej turze wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej zagłosował, na podstawie zaświadczenia o prawie do głosowania, w obwodowej komisji nr [...] w C., to jednak według sporządzonego przez tę komisję protokołu głosowania w obwodzie liczba wyborców głosujących na podstawie zaświadczenia o prawie do głosowania wynosiła 0.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 129 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wyborcy przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej na zasadach określonych w ustawie.

Stosownie do art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 2 czerwca 2020 r. o szczególnych zasadach organizacji wyborów powszechnych na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych w 2020 r. z możliwością głosowania korespondencyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 979; dalej: ustawa) protest przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej wnosi się na piśmie do Sądu Najwyższego nie później niż w ciągu 3 dni od dnia podania wyniku wyborów do publicznej wiadomości przez Państwową Komisję Wyborczą.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 powołanej ustawy w zakresie w niej nieuregulowanym stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2019 r., poz. 684 i 1504 oraz z 2020 r., poz. 568; dalej: k.wyb.).

Art. 321 § 3 k.wyb. stanowi, że wnoszący protest powinien sformułować w nim zarzuty oraz przedstawić lub wskazać dowody, na których opiera swoje zarzuty.

Stosownie do art. 322 § 1 k.wyb. Sąd Najwyższy pozostawia bez dalszego biegu protest wniesiony przez osobę do tego nieuprawnioną lub niespełniający warunków określonych w art. 321. Niedopuszczalne jest przywrócenie terminu do wniesienia protestu.

Nie ulega wątpliwości, że wnoszący protest nie przedstawił żadnych dowodów, potwierdzających zasadność podnoszonego przez niego zarzutu. Podobnie, nie zgłosił także wniosku dowodowego, odpowiadającego wymaganiom określonym w art. 235¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., który mógłby przysłużyć się wykazaniu podnoszonych przez niego okoliczności. Nie można bowiem uznać, aby samo wskazanie imion i nazwisk osób (oraz numerów ich telefonów), które wedle twierdzeń wnoszącego protest znalazły się w analogicznej do niego sytuacji, odpowiadało wymogom określonym w art. 235¹ k.p.c., który stanowi, że we wniosku o przeprowadzenie dowodu strona jest obowiązana oznaczyć dowód w sposób umożliwiający przeprowadzenie go oraz wyszczególnić fakty, które mają zostać wykazane tym dowodem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 322 § 1 k.wyb., orzekł jak w sentencji postanowienia.